

mit Forslag trænger til videre anbefaling end den, som det har i enhver dansk Mands Følelse.

Gad: Jeg vil blot tillade mig et Par Bemærkninger for at anbefale Lovudkastet i den Skikkelse, hvori det i sin Tid af Regeringen er forelagt i det andet Thing. Den høitærede Indenrigsminister har jo nemlig allerede ved denne Sags første Behandling udførlig udtalt, hvad der kan være at sige til Fordeel for samme, ligesom Sagen ogsaa har været meget vidtløftig diskutert i det andet Thing, og jeg antager, at de fleste Medlemmer ville vide Bested om, hvad der dersteds er forhandlet. Jeg kan nu aldeles ikke indsee, at der, som det nylig blev udtalt af en æret Rigsdagsmand for Randers Amt (Mourier-Petersen), skulde kunne reises nogen begrundet Indvending mod Lovudkastet af Hensyn til Forholdet mellem Kongeriget og Monarkiet, hvad der jo synes at være den væsentligste Grund for det ærede Medlem til ikke at kunne gaae ind paa Forslaget i den oprindelige Form. Det er jo dog en ganske simpel og naturlig Ting, at disse to forskjellige Myndigheder blive enige om, at den ene besørger en Underviisning, som egentlig paaligger den anden, imod at faae et Tilskud, og denne Lov kommer jo aldeles ikke til at træde i Virksomhed, dersom Rigsraadet ikke skulde være villigt til at tilskyde det forudsatte Beløb af 4100 Rd. Det forekommer mig derfor, at naar man tager Sagen aldeles praktisk, maa man spørge sig selv: hvorledes er Tilstanden nu og hvorledes vil den blive, dersom Loven bliver vedtagen? Nu forekommer det mig, at Tilstanden paa begge Sider er temmelig uheldig. Det er jo noksom paavist, hvor uheldig Underviisningen er for dem, der skulle uddanne sig i Skovbrugslæren, idet den er aldeles spredt, saa at de have Bansteligbed ved at samle den Underviisning, der er nødvendig for dem, og omvendt er en stor Deel af de Apparater, som de skulle bruge, allerede tilstede ved Landbohøjskolen. Paa den anden Side forekommer det mig ogsaa klart,

at det med Hensyn til den Bestemmelse, som Højskolen nu engang har, kan være ønskelig, at der ogsaa for Landmænd og Andre gives Afgang til en saadan Underviisning i Skovbrug, som kan være til Nytte og Behagelighed for Mange. Hvad dernæst Havedyrkingen angaaer, saa troer jeg, at saalænge Staten overhovedet giver sig af med at understøtte Underviisning, der nærmest har Betydning for Erhvervet, saa er Havedyrkningslæren et af de Fag, der nærmest maae komme i Betragtning, da Havedyrkingen jo vitterligt staaer omtrent allermeest tilbage her i Landet og er en af de Frembringelsesgrene, hvori man allermeest mangler den rette Kunstfærd. Jeg har derfor troet, at der ogsaa kunde være Grund til i denne Retning at gjøre, hvad man formaaede. Og hvorfor skulde man undlade det, da den hele Foranstaltning oveniud vil kunne bringes istand saa godt som uden at koste os Noget, idet den foreslaaede Underviisning ved Landbohøjskolen væsentlig vil komme i Gang paa den Maade, at der dertil ikkun behøves et Beløb af 4,100 Rd., som er et Tilskud fra Monarkiets Side, og som dette kan give, fordi Beløbet alligevel under den nuværende Ordning medgaaer for det paa en uensigtsmæssig Maade.

Indenrigsministeren: Jeg har udtalt mig saa udførligt om Sagens Realitet saavel i Landstthinget, hvor der gaves Anledning til meget vidtgaaende Diskussion, som ogsaa her ved den forrige Behandling, at jeg nu troer at kunne indskrænke mig til at udtale, hvorledes jeg opfatter de forskjellige foreliggende Vindringsforslag. Ved Lovforslagets Affattelse gik jeg ud fra den Forudsætning, at det, hvorpaa det gik ud, i og for sig var en saa simpel og naturlig Ting, at jeg troede, at Forslaget uden store Forhandlinger vilde kunne gaae igjennem saavel i Rigsdagen som i Rigsraadet; det var en Tanke, der laa saa nær, at den ikke kunde overraske Noget, da den allerede ved den første Grundlæggelse af Skolen af Vedkommende er bleven udtalt, og jeg tør næsten sige,